

РЕШЕНИЕ

№ 5348

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **5366** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Р. П. Ф.“ А., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „К. село“, [улица], представлявано от Н. Д. А. – Изпълнителен директор, чрез адв. Б. Я., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, против РЕШЕНИЕ от 30.11.2019г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 20-ти състав по НАХД №3418/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1156/21.12.2018г. издадено от Заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“ относно наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК за извършено нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1, изр. първо, предл. първо вр. чл. 100г, ал. 1, изр. първо от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013 г. за изискванията към възнагражденията.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който

да отмени издаденото наказателно постановление. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен се представлява от адв. Я., който моли съда да уважи депозираната касационна жалба. Претендира сторените по делото разноски, като представя списък. Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт С., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор С., който моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а касационната жалба да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че при извършена проверка на основание Заповед № 346/17.10.2017 г. на Зам.-председателя на КФН, от страна на служители на КФН е установено, че „Р. П. Ф.“ А. е извършило нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013 г. за изискванията към възнагражденията, тъй като не е представило в КФН годишен финансов отчет за дейността на „Р. П. Ф.“ А. за 2017г. с нормативно изискуемото съдържание в законоустановения срок, а именно до 90 дни от завършване на финансовата 2017 г. до 02.04.2018 г. – ГФО за 2017 г. и доклад за политика за възнагражденията. В тази връзка от страна на административнонаказващия орган е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-670/28.06.2018г. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното НП № Р-10-1156/21.12.2018 г., с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013г. на основание чл. 222, ал. 1, предл. второ и чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Първоинстанционният съд е потвърдил издаденото наказателно постановление, като е приел, че извършеното не попада в хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Приел е, че издаденото в този вид наказателно постановление е правилно и законосъобразно и

като такова следва да бъде потвърдено.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивния съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. В съдебно заседание е разпитан актосъставителят – М. С. К.. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства в хода на делото писмени доказателства. Направените от въззивния съд изводи се споделят изцяло от настоящия касационен състав. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в него, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените изводи.

Съгласно нормата на чл. 100н, ал. 4, т. 5 от ЗППЦК в действащата към момента на съставяне на наказателното постановление редакция: годишният финансов отчет следва да съдържа друга информация, определена с наредба, в конкретния случай. А, съгласно чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, предл. първо от ЗППЦК, емитентът е длъжен да представи в КФН годишен финансов отчет за дейността в срок до 90 дни от завършване на финансовата година, като за 2017 г. този срок е бил до 02.04.2018 г. включително. Нормата на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК посочва, че изискванията към съдържанието се определят с наредба, в това число какво трябва да съдържа ГФО, включително, че с ГФО се предоставя и друга информация, а именно доклад за политика за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредба № 48, със съдържание, съгласно чл. 12, ал. 2 и чл. 13 от същата наредба, който доклад е самостоятелен документ към ГФО.

Съгласно нормата на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 48, публичното дружество разкрива пред акционерите си начина, по който прилага политиката за възнагражденията в доклад, който е самостоятелен документ към годишния финансов отчет на дружеството. От представените пред въззивната инстанция доказателства е установено, че съгласно Протокол от общо събрание на акционерите, проведено на 29.05.2013 г., дружеството е приело Политика на възнагражденията на членовете на Съвета на директорите, което безспорно води до извода, че дружеството-касатор е запознато със задължението си съгласно чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК, вр. с чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от същата наредба и обстоятелството, че докладът за политиката за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от същата наредба е самостоятелен документ към ГФО.

В този смисъл, настоящият касационен състав, намира че изпълнението на задължението за представяне на годишен финансов отчет на дружеството за 2017 г. пред Комисията се изпълнява с едно единствено действие, а именно: чрез електронното му публикуване в нейната електронна система. Неподавайки отчета в предвидения за това срок (90 дни) от завършването на финансовата 2017 г., касаторът е осъществил състава на вмененото му административно нарушение. Касае се за формално нарушение, такова на просто извършване, което е довършено с факта на неподаване на отчета в предвидения за това срок /до 02.04.2018 г./, без да се изисква настъпването на допълнителни съставомерни последици.

Колкото до размера на наложената имуществена санкция, съдът намира, че същият е

близък до минимума на предвиденото в закона.

Изводът на първоинстанционния съд, че не са налице предпоставките на закона за приложение на чл. 28 от ЗАНН е правилен. В тази връзка само следва да се допълни, че становището на наказващия орган, че цитираната норма априори е неприложима за деяния, осъществени в условията на повторност е неправилно. Законодателят не е предвидил подобно изключение. Ето защо, дали и кога привлеченото към административнонаказателна отговорност лице може да не бъде наказано, следва да се прецени от наказващия орган и съда във всеки конкретен случай на плоскостта на предписанията на чл. 28 от ЗАНН и задължителната съдебна практика.

В разпоредбата на чл. 221а, ал. 2, т. 1, предл. 1-во, във вр. с ал. 1 от ЗППЦК за юридическо лице е предвидено административно наказание имуществена санкция в размер от 5000 до 50 000лв. Настоящата инстанция по отношение на размера на санкцията 5 000 лв., поради факта, че административно - наказващият орган я е наложил в минимален размер и приема същата за правилно определена.

В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид.

Всичко това, както и особената важност на засегнатите обществени отношения, мотивират съдебния състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното, настоящият касационен състав приема, че районният съд е постановил правилно съдебното решение, същото съответства на материалния закон. Поради което, като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на касатора разноски за касационната инстанция.

Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал. 5 от ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). В чл. 37, ал. 1 от ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на новите норми на чл. 63, ал. 3-5 от закона и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите. С оглед на това съдът намира, че нормите са приложими и по отношение на настоящето касационното производство.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 30.11.2019 г. по НАХД № 3418/2019г. на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав.

ОСЪЖДА „Р. П. Ф.“ А., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „К. село“, [улица], представлявано от Н. Д. А. – Изпълнителен директор да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: